

Sygn. akt IV P 170/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 sierpnia 2017 roku

Sąd Rejonowy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Toruniu

w składzie: Przewodniczący: SSR Maja Zielińska

Protokolant: st. sekr. sąd. Wiesława Ratajczyk

po rozpoznaniu w dniu 17 sierpnia 2017 roku

sprawy z powództwa P. B., J. K., J. W., A. D., E. K., K. W.

przeciwko Funduszowi Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w W.

o zapłatę

I oddala powództwa;

II zasądza od powoda P. B. na rzecz pozwanego 202,50 zł (dwieście dwa złote pięćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III zasądza od powoda J. K. na rzecz pozwanego 675 zł (sześćset siedemdziesiąt pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV zasądza od powoda J. W. na rzecz pozwanego 675 zł (sześćset siedemdziesiąt pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

V zasądza od powódki A. D. na rzecz pozwanego 675 zł (sześćset siedemdziesiąt pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

VI zasądza od powódki E. K. na rzecz pozwanego 202,50 zł (dwieście dwa złote pięćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

VII zasądza od powódki K. W. na rzecz pozwanego 675 zł (sześćset siedemdziesiąt pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

A. D., J. W., K. W. i J. K. wnieśli pozew o zapłatę wynagrodzenia za maj 2015 roku i ekwiwalentu za urlop wraz z odsetkami i kosztami procesu, a P. B. i E. K. o zasądzenie ekwiwalentu za urlop wraz z odsetkami i kosztami procesu, odwołując się od decyzji z dnia 30 grudnia 2016 roku, odmawiających im wypłaty ze środków Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych. W uzasadnieniu pozwu wskazali, iż na mocy wyroków sądów został ustalony stosunek pracy między powodami a (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w B.. W związku z upadłością pracodawcy powodowie nie otrzymali należnych im kwot z tytułu wynagrodzenia i ekwiwalentu za urlop lub wyłącznie ekwiwalentu za urlop, które to roszczenia przysługują powodom z mocy prawa.

Pozwany Fundusz wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu, w uzasadnieniu podnosząc, że powodowie nie spełnili podstawowego warunku ubiegania się o wypłatę świadczeń trybie indywidualnym. Nie przedłożyli dowodów potwierdzających uprawnienie do korzystania ze świadczeń określonych w ustawie, zgodnie z

§6 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 7 grudnia 2011 roku (Dz. U. 2011, Nr 278, poz. 1635).

Sąd ustalił, co następuje:

Powodowie byli pracownikami (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B.. Zatrudnienie powodów ustało w okresie maja lub czerwca 2015 roku.

(bezsporne: kopia wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu w sprawie IV P 480/15 k. 17-19, kopie wyroków Sądu Rejonowego w Bydgoszczy w sprawie VII P 678/15, VII P 671/15 i VII P 662/15 k. 21-24, kopia wyroku Sądu Okręgowego w Toruniu w sprawie IV Pa 31/16)

Z dniem 28 lipca 2015 roku została ogłoszona upadłość pracodawcy, natomiast 29 marca 2016 roku uprawomocniło się postanowienie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy o umorzeniu postępowania upadłościowego.

(bezsporne)

W okresie postępowania upadłościowego syndyk umieścił w wykazie zbiorczym należność powoda P. B. i E. K. – obie z tytułu wynagrodzenia z umowy zlecenia.

(bezsporne: pismo syndyka z załącznikami k. 80-89)

Syndyk nie umieścił natomiast w wykazie wierzytelności roszczeń dochodzonych w niniejszej sprawie przez powodów, a powodowie nie wystąpili do Sędziego Komisarza o uwzględnienie tych roszczeń. Nie wnieśli też o pozwów o zasądzenie spornych kwot od pracodawcy ani w trakcie, ani po zakończeniu postępowania upadłościowego.

(bezsporne)

Wraz z indywidualnymi wnioskami do pozwanego Funduszu powodowie nie przedstawili dokumentów potwierdzających istnienie niezaspokojonych świadczeń pracowniczych. Pracodawca nie odpowiedział na wezwanie Funduszu do potwierdzenia istnienia uprawnień powodów i ich wysokości. Decyzjami z 30 grudnia 2016 roku Fundusz odmówił wypłaty, wskazując, że roszczenia nie zostały wykazane.

(bezsporne: wnioski k. 26-41, decyzje k. 43-54)

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w sprawie został ustalony w oparciu o dokumenty przedstawione przez strony postępowania i niesporne oświadczenia stron.

Z uwagi na bezsporność wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy Sąd oddalił wnioski dowodowe stron wykraczające poza treść przedstawionej dokumentacji.

Powodowie domagali się zapłaty, powołując się na fakt pozostawania w zatrudnieniu w niewypłacalnej Spółce (...), uznając, że dochodzone kwoty są im należne z mocy prawa.

Zgodnie z przepisami ustawy z 13 lipca 2006 roku o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (t.j. Dz.U.2016.1256), przesłankami zaspokojenia roszczeń pracowników przez Fundusz Gwarantowanych świadczeń Pracowniczych są: niewypłacalność pracodawcy oraz istnienie niezaspokojonych należności pracowniczych za okres nie dłuższy niż 3 miesiące poprzedzające datę wystąpienia niewypłacalności pracodawcy albo za okres nie dłuższy niż 3 miesiące poprzedzające ustanie stosunku pracy, jeżeli ustanie stosunku pracy przypada w czasie nie dłuższym niż 9 miesięcy poprzedzających datę wystąpienia niewypłacalności pracodawcy (art. 11 i 12 ustawy).

Data niewypłacalności pracodawcy, fakt zatrudnienia powodów oraz daty ustania stosunków pracy powodów były bezsporne między stronami, co jednak nie jest wystarczające dla dokonania wypłaty przez Fundusz.

Osoba ubiegająca się o wypłatę świadczeń ze środków Funduszu powinna bowiem wykazać istnienie niezaspokojonych roszczeń pracowniczych, zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Tryb składania wniosku został określony na podstawie art. 22 ustawy, w drodze rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 7 grudnia 2011 roku w sprawie wykazów, wniosków i wypłat świadczeń z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych (Dz.U. 2011, Nr 278, poz. 1635). Przepis §6 ust. 3 rozporządzenia wymaga przedstawienia w postępowaniu przed Funduszem dowodów uzasadniających wypłatę.

Powodowie nie przedstawili wymaganych dowodów istnienia niezaspokojonych należności pracowniczych.

Z samego faktu, iż pozostawali w zatrudnieniu u niewypłacalnego pracodawcy nie wynika jeszcze, czy, a jeżeli tak, to w jakich kwotach, pracodawca ten zalega z wypłatą należnych świadczeń.

Powodowie zamierzali wykazać to w postępowaniu przed tut. Sądem, w drodze dowodu z przesłuchania stron, co w świetle charakteru instytucji zaspokajania roszczeń przez Fundusz należało uznać za niedopuszczalne.

Samo zatrudnienie powodów w oparciu o stosunek pracy było sporne między powodami i pracodawcą, prowadząc do konieczności ustalania charakteru stosunku prawnego łączącego strony w drodze wyroków Sądów Pracy. W toku upadłości syndyk nie umieścił spornych kwot w wykazie wierzytelności ani na zbiorczym wykazie złożonym do Funduszu. Pracodawca nie potwierdził istnienia wskazanych przez powodów zaległości. Oznacza to, że istnienie roszczeń powodów o wynagrodzenie ze stosunku pracy i o ekwiwalent za urlop także było sporne.

W takich okolicznościach wystąpienie z wnioskiem o wypłatę do Funduszu powinno zostać poprzedzone wiążącym Fundusz ustaleniem istnienia niezaspokojonych należności pracowniczych w określonej wysokości poprzez wyrok zasądający sporne należności od pracodawcy (przed ogłoszeniem upadłości lub po jej zakończeniu) albo poprzez orzeczenie Sędziego Komisarza (w toku postępowania upadłościowego).

Ustalanie istnienia i wysokości zaległych roszczeń wyłącznie na podstawie samych zeznań strony powodowej, a więc de facto na podstawie oświadczeń samych pracowników, w postępowaniu, w którym nie bierze udziału pracodawca, należy uznać za sprzeczne z dyspozycją przepisu §6 cytowanego rozporządzenia, a ponadto niedopuszczalne z uwagi na subsydiarność odpowiedzialności Funduszu w stosunku do odpowiedzialności pracodawcy.

Skoro Fundusz dokonuje wypłaty w zastępstwie niewypłacalnego pracodawcy, to decyzja ta musi zostać poprzedzona ustaleniem istnienia określonego roszczenia pracownika wobec pracodawcy bądź w drodze niespornego oświadczenia stron stosunku pracy, gdy pracodawca lub syndyk potwierdza istnienie określonej wierzytelności, bądź w drodze orzeczenia sądowego.

Wypłata świadczeń ze środków Funduszu oznacza ponadto powstanie z mocy prawa roszczenia o zwrot wypłaconych kwot przez pracodawcę (art. 23 ustawy). Obciążenie pracodawcy tą odpowiedzialnością w sytuacji, gdy dane roszczenie jest sporne, a pracodawca nie był stroną postępowania, które zakończyło się decyzją o wypłacie należności z Funduszu, naruszałoby zasady praworządności.

Mając powyższe na względzie Sąd uznał decyzje Funduszu za prawidłowe i oddalił powództwa na podstawie przepisu art. 22 ustawy z 13 lipca 2006 roku o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (t.j. Dz.U.2016.1256) oraz §6 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 7 grudnia 2011 roku w sprawie wykazów, wniosków i wypłat świadczeń z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych (Dz.U. 2011, Nr 278, poz. 1635).

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. i §9 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804).